

Петар Кочић
Кроз мећаву (одломак)

Већ се поче и смрачивати, а они не могоше краве продати. Нико их честито и не погледа, а камоли да их упита за цијену. Нико ни да се нашали! Старцу се то нешто грдно ражали и љуто га заболи, и да је имао суза, грко би и болно проплакао. Али онако испаћен и сатрвен дугим јадом и чемером, само суво уздахну и крену с трга, водећи погружено на привузи стеону кравицу, чија се плава, свијетла длака, мркасти рошчићи и обло, пуно виме измеђ бјеличастих и меснатих кракова једва распознаваше у сувој и оштрој зимској вечери. За кравом се диже и пође дијете - није му могло бити више од дванаест година - држећи чврсто у промрзлим рукама љескову мотчицу.

Старац је ступао погнуто, вукући тешко ногу за ногом. Сијед је сав, коштат и крупан као одваљен комад оних грђених и непрекидно мрачних и туробних планина, што се мукло уздижу поврх његова села. По разголићеним, руђавим и широким прсима нахватало му се стврднуто иње. Уздигао накостијешене, дебеле обрве, испод којих мутно, као из неке даљине, вире уморене и готово умртвљене очи, па љума и граби уз пут. Сува зима стегла. Одасвуд бије, пржи и као уједа, гризе оштра и немила студен. Руштри се окорјели снијег и, жалобитно цвилећи, угиба се под ногама.

- Баш нико ништа, Вујо! - трже се старац и обрну се дјетету. Мали је шутио и уморно, изнемогло корачао за кравом. Од суве студени на њему се бијаше све накостијешило и укочило. Ситне, меке длачице на лицу му се најезиле, а руке поцрвењеле, па поцрњеле од тешке зиме. Кад бише насред чаршије, снијег поче пропадати. (...)

- Баш нико ни да се нашали с цијеном, а ево нас и ноћ у чаршији стиже!
- трже се опет старац из мисли, а у ријечима му, очима и лицу дрхташе нешто болно и очајно. Све се више смрачава и као да се нешто из далека потајно и подмукло спрема и пригушено хуји.